

Budiž Světlo.

Budiž Světlo! Jak nesmírně vzdálen je ještě člověk od pochopení tohoto velikého tvůrčího slova! Je vzdálen dokonce i pravé snahy pochopiti tento děj. A přece již po tisíciletí se tím stále zaměstnává. Ale jen **svým** způsobem. Všechno chce sám jen rozumem vymudrovat, ale jiskru poznání z Pravdy nechce čistě a v pokoře přijmout.

Každou myšlenku, kterou si při tom vyvolal, chce bezpodmínečně odůvodniti způsobem a nutností svého pozemského mozku. Je to úplně správné pro **pozemské věci** a pro vše, co patří ke hrubohmotnosti tak, jako mozek sám, z něhož vzniká rozum. Vždyť rozum není nic jiného než hrubohmotné chápání. Proto také lidé, kteří se podřizují jen rozumu a kteří uznávají za oprávněné jen to, co může býti bezpodmínečně odůvodněno rozumem, jsou všichni velmi omezení a neodlučitelně připoutáni na hrubohmotnost. Tím jsou však nejvíce vzdáleni od pravého vědění, ba od vědění vůbec, přesto, že právě oni se domnívají býti vědoucími.

V této žalostnosti¹⁾ jeví se nám dnes veškerá věda, posuzujeme-li ji správně. Omezuje sama sebe, drží se křečovitě dole a úzkostlivě odmítá všechno, co nemůže vtlačit do svých omezených hranic k zemi připoutaného porozumění. Odmítá to opravdu se strachem, protože tito učenci vzdor své strnulosti nemohou popřít, že jest cosi **více** než to, co mohou srovnat do hrubohmotné registratury mozku a co proto patří bezpodmínečně na hrubohmotnou úroveň, která je nejzazším výběžkem tohoto velikého stvoření!

Ve své úzkosti stávají se pak mnozí zlomyslnými a dokonce i nebezpečnými všem těm, kteří se nechtějí dát zahalit touto strnulostí, nýbrž očekávají od lidského ducha **více**. Z toho důvodu jim nestačilo jen bádání k zemi připoutaného rozumu. Pátrali svým duchem i nad hrubohmotným děním tak, jak je důstojné zdravého lidského ducha. Je to i jeho povinností v tomto stvoření.

Za každou cenu chtějí rozumoví lidé potlačit **bdělé** duchy. Tak bylo tomu po tisíciletí. Temno, rozšiřující se stále rychleji převahou rozumových lidí, mohlo v důsledku takové hrubohmotné omezenosti vytvořit časem půdu pro možnost rozvinutí pozemské moci rozumu.

Co nemohlo býti rozumově vyzkoumáno, bylo napadáno a pokud možno zesměšněno, aby nenalezlo ohlasu a nemohlo znepokojovat rozumové lidi.

Již předem snažili se rozšířit jako vědění, že vše to, co nelze odůvodniti a vyzkoumati rozumem, patří jen k neudržitelným teoriím!

Takto postavený základ rozumových lidí jest jejich pýchou, zbraní i štítem a během tisíciletí stal se dokonce trůnem, který se již na počátku **duchovního** probuzení musí zřítit! Duchovní probuzení ukáže, že tento základ byl úplně převrácen a otočen s takovou bezmeznou neomaleností jen proto, aby tím byla chráněna k zemi připoutaná omezenost a lidský duch byl tak udržen v nečinném spánku.

Nikdo neviděl, že právě v tomto odůvodnění byl podán současně i důkaz, jak nesmírně musí býti vzdálena rozumová práce od opravdového vědění.

Rozbijte tyto úzké hranice, které byly vytvořeny chytrostí, abyste nemohli přerůst nafoukanou pozemskou učenost lidského rozumu! Pak rychle vycítíte, že právě všechno to, co se dá rozumově vyzkoumat, jest **theorií**, neboť jen pozemsky vybudovaná theorie dá se odůvodniti jako stavba, **pravé vědění však nikdy!**

I zde je tomu právě naopak, než se dosud tvrdilo. I zde musí se teď státi všechno novým, jak to Pán lidem zaslíbil! –

Co se dá **odůvodnit** rozumem, je pouze pozemská theorie a nic jiného! A o to se opírá dnešní učenost, **takovou** se nám dnes jeví. To však nemá nic společného s vědou, tedy s opravdovým věděním! Jsou učenci, kteří podle zákonů stvoření, tedy podle skutečnosti, patří k **nejomezenějším** lidským duchům, i když jsou pozemsky proslulí a lidmi vysoce ctěni a váženi. Oni sami hrají ve stvoření jen směšnou úlohu. Avšak mnohý z nich může býti pro lidské duchy zde na zemi opravdu nebezpečným, poněvadž zavádí na falešné, úzké cesty, na nichž se duch nemůže nikdy rozvinout. Udržuje je dole, snaží se jim vnutit vlastní učenost, která je v podstatě pouhými cetkami obalená pozemská omezenost rozumu.

Probudte se a vzchopte se, vy lidští duchové, vytvořte si konečně prostor ku vzletu do výše! Nejste stvoření k tomu, abyste prodléváli jen ve hrubohmotnosti, kterou máte sice **využít**, ne však považovat za svůj domov!

V dnešní, tak převrácené době je mnohý zemědělský dělník **duchovně** probudilejší, a proto ve stvoření i **cennější** než mnohý učenec, u něhož je čisté citění úplně ztraceno. Je v tom skryt hluboký smysl, mluví-li se o **suché** rozumové práci nebo o

suchopárné učenosti. Často vystihne zcela prostý člověk výrazem svého citu neklamně to pravé! Výraz „suchý“ znamená zde „neživotný“, tedy mrtvý! Není v tom života. A v tomto výrazu je skryta pravda.

Z tohoto důvodu nebude moci člověk nikdy rozumem pochopiti vznešený pojem svatých slov: „Budiž Světlo!“ Přesto, nebo právě proto, nepopřeje mu toto „Budiž“ v myšlenkách klidu! Stále znovu se pokouší utvořit si o tom obraz a tím dospěti také k tomu **Jak?** Jestliže však ví toto Jak, vynořuje se ihned v důsledku toho otázka: **Proč?**

Nakonec chce ještě vyzkoumat, **proč** vlastně dal Bůh vzniknouti stvoření! Takovým způsobem jedná člověk vždycky. Nejraději by však sám všechno **vyzkoumal**. **Vyzkoumati** to však nemůže nikdy! Neboť k vyzkoumání musel by použít činnosti vlastního ducha. Tento však nemůže se ve výslovné rozumové práci, nyní vládnoucí, dostat vůbec k činnosti, poněvadž je tím velmi omezen a připoután **jen na hrubohmotnost**, zatím co počátek stvoření je nekonečně daleko nad hrubohmotností a patří k úplně jinému druhu.

Člověk ve svém dnešním stavu nemá proto vyhlídky ani na vytušení těchto věcí, i kdyby byl k tomu vnitřně způsobilý. On však ani schopen **není**. Lidský duch nemůže vůbec vyzkoumat děje v takové výši, poněvadž leží vysoko **nad** oním bodem, kde lidský duch může něco „vědět“ čili je schopen vědomě něco přijmout!

O nějaké snaze po vyzkoumání nemůže býti při tom nikdy ani řeči. Nemá proto vůbec účelu, že se tím chce člověk zabývat. Může to přijmouti pouze obrazně, jakmile je v pravé pokoře

ochoten vědění o tom přijmouti. Není to přirozeně vědění samo, neboť toto nemůže obdržeti nikdy.

Touží-li však vážně a pokorně něčeho se o tom dovědět, nechť si vše obrazně představí. Chci mu znázornit celé dění tak, jak je schopen je přijmout. Rozvinout je, třeba jen obrazně, před lidským duchem v celé velikosti není možno. Způsob výrazu, jak jej může pochopit lidský duch, k tomu nedostačí. –

Již ve své přednášce „Život“ jsem vysvětloval, jak aktem Boží vůle, jež spočívala ve slovech „Budiž Světlo“, vytryskly paprsky přes hranici Božského. Čím níže přicházely, tím větší nastávalo ochlazování a při tom zmenšovala se síla napětí nebo tlaku. Tím mohly se probouzeti rozličné druhy podstat a bytostí k vlastnímu vědomí. Nejdříve v citu a pak zvolna posilovány v činnosti i na venek. Lépe bych to vyjádřil tím, že tlak se nezmírňoval ochlazováním, nýbrž že ochlazování vznikalo zmenšujícím se tlakem.

Nepotřebuji zvlášť zdůrazňovat, že při tom každý jednotlivý pochod, každá sebemenší změna ochlazení nastávala v ohromných dálkách a vzdálenostech, které jsou lidskému duchu nepochopitelné a jimž nemůže porozumět.

V tehdejší přednášce spokojil jsem se prostým vysvětlením, že paprsky byly aktem Boží vůle vymrštěny přes hranice Božského. O samotném aktu vůle neřekl jsem při tom nic bližšího.

Dnes chci zajíti dále a vysvětliti, proč tyto paprsky **musely** při tom vytrysknouti přes hranice Božské sféry. Vždyť ve vývoji stvoření odehrává se vše jen tak, poněvadž to jiným způsobem

není možno, tedy v bezpodmínečné zákonitosti. –

Svatý Grál byl od věčnosti konečným pólem bezprostředního Božího vyzařování. Nádobou, ve které se záření shromažďovalo jako v posledním nejzazším bodě, aby, proudíc zpět, stále se obnovovalo. **Kolem** nádoby, s branami na venek pevně uzavřenými, stál Božský hrad Grálu, takže nic nemohlo proniknout ven a další ochlazení nebylo možné. To vše bylo stráženo a opatrováno „Nejstaršími“, věčně nezměnitelnými, kteří mohli na této nejzazší hranici ve sféře Božského záření nabýti vědomého bytí.

Chce-li mne člověk v mém líčení správně sledovat, musí si nejdříve ujasnit, že v **Božském** jsou vůle i čin vždy jedno. Za každým slovem následuje ihned čin, nebo přesněji vyjádřeno, každé slovo **jest** současně již samotným činem, poněvadž Božské Slovo má tvořivou sílu, formuje se tedy bezprostředně v čin. Tak tomu bylo i při velikých slovech: „Budiž Světlo!“

Světlo jest jen Bůh sám! A jen jeho přirozené vyzařování tvoří lidskému duchu nezměřitelný kruh Božské sféry. Nejzazším kotvištěm tohoto kruhu jest a byl již od věčnosti hrad Grálu. Když tedy Bůh chtěl, aby Světlo bylo také za hranicemi přímého Božského vyzařování, nemohlo se při tom jednat prostě o libovolné **rozšíření** záření, **nýbrž Světlo muselo býti postaveno na nejzazším bodě bezprostřední hranice záření Božské dokonalosti**, aby odtud prozářilo to, co bylo dosud neosvícené.

Bůh neproslovil podle lidských pojmů tedy jen slova: „Budiž Světlo!“, nýbrž byl to současně čin! Byla to veliká událost vyslání nebo zrození Imanuele z Božského! Prásvětlo postavilo část Světla ven, aby samostatně svítila a osvětlovala venku, mimo

bezprostřední Božské vyzařování. Počátek velikého vzniku stvoření nebyl nic jiného, než současně nastupující důsledek zrození nebo vyslání Imanuele.

Imanuel je tedy příčinou a východiskem stvoření v důsledku svého zrození ze samotného živoucího Světla. On jest Boží vůle, protože slova „Budiž Světlo!“ nese živě sám v sobě. On sám jest tímto Světlem. Je Božskou vůlí, živoucím křížem stvoření, kolem něhož se stvoření mohlo a muselo vytvořit. Proto jest také Pravdou, jakož i zákonem stvoření, které se mohlo utvořit jedině z něho a skrze něho!

Jest mostem z Božského, cestou k Pravdě a k životu, tvořivým zdrojem a silou, přicházející z Boha. –

Je to nový obraz, jenž se tu lidstvu odhaluje, který však nic nepřesunuje, nýbrž narovnává opět vše, co bylo zkrouceného v lidských názorech.

Nyní vám zbývá ještě otázka: „Proč?“ Proč vyslal Bůh Imanuele? Ačkoliv je to od lidského ducha zvlášť podivná otázka, ba i osobivost, chci vám ji přece objasnit a vysvětlit. Mnozí pozemští lidé ve svých představách se domnívají, že jsou obětí tohoto stvoření, že Bůh je chybně stvořil, mohou-li dělat chyby. Domýšlivost zachází tu dokonce tak daleko, že to pronášejí jako **výčítku** s omluvou, že Bůh mohl přece stvořit lidi tak, aby nikdy nemysleli a nejednali nesprávně, čímž by bylo také nedošlo k pádu lidí. Toto bylo prohlášení či prosba o pomoc pozemsky vynikajícího a věhlasného právníka, který mě osobně prosil a žádal o vysvětlení. Sám byl tehdy již na pokraji hrobu. Pro mne byl tázajícím se lidským duchem, který ztělesňoval celý jeden druh a proto chci i **o tom** něco říci: Jedině svobodná schopnost

rozhodování lidského ducha přivodila jeho úpadek a pád! Kdyby při tom dbal vždy zákonů ve stvoření a následoval jich, mohlo mu to přinést **jen** vzestup, štěstí a mír, neboť tak to chtějí tyto zákony. Jestliže jich nedbá, přirozeně pak na ně naráží, klopýtá a padne. –

V kruhu Božské dokonalosti může jedině Božské požívati radostí vědomého bytí, které jest poskytováno Božím vyzařováním. Jest to pouze nejčistší z čistého vyzařování, které se může zformovati k vědomé bytosti archanděla a v daleké vzdálenosti, na nejzazším pokraji sféry vyzařování pak ještě Nejstarší, kteří jsou současně strážci Grálu ve hradě Grálu, uvnitř Božského.

Tím je již z vyzařování odloučeno to nejsilnější a nejmocnější! Ze zbývajícího vytváří se pak v Božském formy zvířecí, krajiny a stavby. Tím mění se stále více druh posledních zbytků, podléhá však největšímu napětí v obrovském tlaku, který s sebou přináší blízkost Boží, ačkoliv i zde jest Jeho vzdálenost pro lidského ducha nezměřitelná a nepochopitelná.

V těchto posledních zbytcích, které jako výběžky a vysáté zbytky záření nejsou v **Božském** již schopny zformování a táhnou se, či plují jako světlé obláčky na jeho nejzazší hranici, je obsaženo i duchovní. Pod tímto vysokým tlakem nemohou se rozvinouti a přijíti k vědomí. **Vnitřní nutnost** žene všechno duchovní k zformování. **Tato ženoucí nutnost je to**, která stoupá jako veliká prosba z trvalého vlnění, jež na hranicích nemůže dosíci zformování a tkání.

A byla to opět tato prosba v nevědomém nutkání, které Bůh ve své veliké lásce vyhověl a dopřál jí splnění. Neboť

duchovno, následujíc svého nutkání, mohlo se rozvinout teprve **mimo** hranice všeho Božského a z části požívat vědomě požehnání Božského vyzařování, radostně v něm žít, tvořit a vybudovat si říši, která by se v rozkvětu a harmonii stala pomníkem ke cti Boží, jako dík za Jeho dobrotu, že dal všemu duchovnímu příležitost k nejsvobodnějšímu rozvoji a tím ke zformování všech přání!

Podle druhu a zákonů Božského vyzařování **muselo** vzniknouti **šťěstí a radost** pro všechny, kteří se stali takto vědomými. Nemohlo býti jinak, poněvadž temnota je světlu úplně cizí a nepochopitelná.

Tak byl tento velký čin obětí lásky Boží. Bůh oddělil od sebe část, Imanuele, a vyslal ho, aby poskytl duchovnímu na jeho trvalé prosebné naléhání možnost vědomého prožívání bytí.

Aby dospělo tak daleko, muselo duchovno překročiti hranice Božské sféry na venek. K tomuto dění mohla však otevřít cestu jen část živého Světla, poněvadž přitažlivost prasevřtla je tak silná, že všechno ostatní by bylo zadrženo na bezprostřední hranici záření a nemohlo by dále.

Ke splnění touhy všeho duchovního zbyla tedy jen **jediná** možnost: Vyslání části samého Světla! Jen v jeho síle mohlo duchovní, používajíc cesty záření této části Světla jako mostu, překročiti hranice a státi se sebe vědomým.

Avšak ani to všechno by bylo ještě nestačilo, poněvadž tato malá část Světla musela by býti podle zákona opět přitažena Prasevřetlem zpět. Proto musela býti tato část Světla ještě **zakotvena** mimo hranice Božské sféry, neboť jinak by bylo

duchovno, nacházející se venku, jako ztracené.

Jakmile duchovno jednou překročilo hranice bezprostředního Božského vyzařování, což se mohlo stát jen pomocí části Světla, pak v důsledku stále se zvětšující vzdálenosti a tím i nastavšího ochlazení umožnilo mu jeho částečné uvědomění. Pak nebylo již podrobena této původní přitažlivé síle, poněvadž ochlazováním vznikal jiný druh a tím oddělující propast. Jedině část Světla, jako stejnorodá s Prasevřtem, zůstávala s ním stále spojena a byla také bezprostředně podrobena jeho přitažlivosti.

Tímto nevyhnutelným důsledkem bývala by tato vyslaná část Světla opět přitažena zpět k Prasevřtu, což by bylo přivodilo trvalé opakování vysílání a tím občasné přerušování aktu milosti. Tomu mělo býti zabráněno, poněvadž při návratu části Světla přes hranice do Božské říše k Prasevřtu, by duchovno za těmito hranicemi bylo ihned přenecháno samo sobě a tím by pozbylo opory a bez přílivu síly nemohlo by býti schopno života. To by znamenalo zánik všeho, co se nacházelo venku.

Z toho důvodu tedy spojil Bůh, Prasevřto, jím vyslanou část z Imanuele – s částí nejčistšího výtažku ze všeho duchovního, čímž nastalo zakotvení části Světla se vším, co se nacházelo za hranicemi. Byla to oběť lásky Boží pro duchovno, aby toto tak mohlo dospět k vědomí a v něm také **zůstati**.

Duchovno a vše, co z něho vzniklo, nalezlo tím za hranicemi Božského oporu a věčný pramen života, z něhož se mohlo trvale vyvíjet dále. Současně byl tím položen most, podobný spuštěnému padacímu mostu, z Božského, takže duchovno mohlo se trvale obnovovati a rozšiřovati.

Tak stal se Imanuel jako „Budiž Světlo“ východiskem a trvalým pramenem života pro celé stvoření, jádrem, kolem něhož se celé stvoření mohlo zformovati.

Nejdříve vytvořila se říše čistě duchovní, jako základní stvoření, k níž tvořil Imanuel přímý most. Tím stal se **vyrozeným** Synem Božím, v jehož vyzařování mohl vzniknouti čistě duchovní svět a přijíti k vlastnímu vědomí. Je tedy Synem, v jehož záření vyvinulo se lidstvo Prastvořených, odkud má také svůj vznik název „Syn Člověka“. Jest to **ten** Syn, který v zastoupení Božím stojí bezprostředně nad lidskými duchy, poněvadž tito teprve skrze něho mohli se vyvinouti k vlastnímu vědomí.

Při mystériu oddělení a vyslání části Imanuele zůstala tato část Imanuele v důsledku zákona svého původu, ve hradě Grálu v **Božské části**, jako král Svatého Grálu. Otevřel pouze bránu navenek a utvořil tím most k průchodu do duchovna. **Osobně nebyl za hranicemi**. Jen jeho záření vycházelo od těchto hranic ven do prostoru, v němž až do té doby nebylo Světla. Později v době, kdy čistě duchovní stalo se již vědomým, povstal v něm spojením Imanuele s čistě duchovním Parsifal. Páska, přesněji řečeno, neporušitelné záření ho spojovalo s Imanuelem. **Takovým** způsobem může si člověk představit toto spojení. Jsou dva a přece jednotni v působení. Část Imanuele, stojící v Božské části hradu Grálu na nejzazší hranici Božské říše, avšak ještě v ní a tvořící jen most, který je otevřen k čistě duchovnímu skrze něho, ba v něm samém a Parsifal v čistě duchovní části hradu Grálu, která vznikla s uvědoměním duchovna a tím spojeným vytvořením všech krajín a staveb. Obě osobnosti jsou nerozlučně spojeny a působí jako osoba jediná a tím také jako existující jednota.

A tak si tedy člověk Parsifala, část Imanuele v čistě duchovním, má a musí představovat jako **dítě**, které se zrodilo a vyrůstá. Tato čistě duchovní část Imanuele patří ke stvoření, v němž forma Božích zákonů se prvním ochlazením poněkud pozměnila. Tato změna vyžaduje dětství a určitou dobu vývoje, třeba že v jiném smyslu než zde na zemi. Zrození samo je i tam nahoře jiného druhu než zde na zemi v hrubohmotnosti, kde mezi tím cestou rozličných, dolů vedoucích říší a sfér i formy zákonů prodělávaly další změny v trvalém ochlazování a při tom stále se opakujícím mizení určitých druhů, které zůstávaly v těchto sférách a neklesaly hlouběji.

Parsifal je spojen páskou záření s Imanuelem a současně jinou páskou záření s Elisabeth, Prastvořenou královnou ženství v čistě duchovním, jako matkou a tvoří tímto spojeným zářením trvalé zakotvení. Elisabeth, vzniklá jako první modrá květina pod ochrannou péčí záře Věčně-Nezměnitelných, Nejstarších v Božské říši a strážců Grálu, jest královnou všeho ženství a bývá proto nazývána také Pramátí. To však nemá nic společného s pozemsky lidským pojmem „matka“.

Pozdější stvoření vzniklo **působením čistě duchovních** Prastvořených. Tento pochod jest sestupné, stále trvající, ovšem zeslabené opakování prastvoření a odehrává se podle působení příslušných zákonů, při čemž se s každou změnou formy zákona změni přirozeně přiměřeným způsobem také druh dění.

Pro pozdější stvoření nebylo žádného přímého spojení s Imanuelem, poněvadž toto stvoření jest jen důsledkem stvoření prvotního a vyvíjelo se jen z chtění čistě duchovních. Podkladem tohoto dění byla opět jen láska k duchovnu, které zůstávalo v duchovní říši nevědomé a vyvíjelo tutéž touhu a popud po

uvědomění, jako dříve čistě duchovní v Božské říši. Jenomže síla duchovních nedostačovala k tomu, aby pozdější stvoření mohlo se utvářeti ihned a bezprostředně jako sebevědomé, jak to bylo možno u prvotního stvoření prastvoření pod tlakem a vznešenou silou Imanuele, Božské části světla. Tam uskutečnilo se uvědomění ihned, jakmile duchovno opustilo hranice Božské říše.

Naproti tomu v pozdějším stvoření musela se poslední sraženina duchovna teprve zvolna vyvíjeti pod vlivem čistě duchovních Prastvořených, poněvadž nemělo již v sobě tolik potřebné síly, aby samo mohlo býti ihned sebevědomým. Tato duchovní sraženina nemohla proto dospěti přímo k sebevědomí ani v dalším ochlazení nebo zmírnění tlaku, poněvadž silnější čistě duchovní zůstalo zpět v prastvoření a odtud působilo svým vyzařováním **jen pomocně**.

Zpomalený vývoj lidských duchů a jejich pád, způsobený jednostranně přepěstěným rozumem, zatemnil pozdější stvoření. Bylo nutno pomocně zasáhnouti. Zesílit zákon Světla a učinit jej vůdcem lidí. Jedině to mohlo přinést lidským duchům štěstí a mír. Toto měl učinit Parsifal a proto byl s hrubohmotností spojen v Abdrushinovi. Abdrushin byl tedy Parsifal a proto také Imanuel, jako prodloužené bezprostředně spojené záření. Provedení toho vyžadovalo velkých příprav a námahy. Jeho bytím na zemi mohla býti dána pozdějšímu stvoření opět přiměřená síla Světla k očistění, posílení a pomoci pro všechno duchovní a skrze ně pak v dalším vedení celému pozdějšímu stvoření.

Lidstvo pozdějšího stvoření postavilo se však svéhlavě proti tomu a ve své domýšlivosti to nepřijalo, poněvadž se nestaralo o zákony v tomto stvoření a chtělo podržeti jen ty, které si postavilo a vymyslelo samo. Zrovna tak nedbalo kdysi na

poslání Syna Božího, který mu měl přinést pomoc, **před** soudem světa.

Světový soud sám je přirozený pochod a není ničím jiným, než přirozeným důsledkem vytvoření přímočarého spojení se Světlem, které bylo vytvořeno tím, že Parsifal proputoval všechny části vesmíru.

Země byla pro tuto cestu bodem obratu jako nejzazší hranice v hrubohmotnosti, poněvadž pomocí duchovního uzpůsobení několika lidí poskytovala k tomu ještě kotviště a proto, jako poslední planeta má být ještě spoluzachráněna, ačkoliv patří již téměř do říše temnot. Co leží ve vesmíru **ještě** hlouběji než země, co je tedy ještě více zahaleno temnotou, bude přenecháno rozkladu, jemuž musí propadnouti veškeré temno se vším, co svírá ve svém objetí.

Země stala se tedy **poslední** pevností Světla na půdě Světlu nepřátelské. Proto také **zde** je zakotven konečný bod Světla. Čím více se nyní den ode dne napíná bezprostřední linie trojjednosti působení Světla: Imanuel – Parsifal – Abdrushin, tím citelnější a viditelnější bude působení síly v Božské vůli. Ona vytváří pořádek a násilím opět narovná vše, co lidstvo dosud zkřivilo, pokud se to ještě vůbec může narovnat. Co se ohnouti **nenechá**, musí se zlomit. Síla Světla nepřipouští žádné střední cesty.

V přímém napětí této linie Světla zachvěje se svět Božskou silou a pak teprve lidstvo pozná Imanuele v Abdrushinovi!

Takový je tento pochod ve vši jednoduchosti. Z lásky bylo splnění přání všech tvorů po vědomém životě, který v nich spočíval. Avšak z lásky k těm, kteří chtějí mít štěstí a mír

v dodržování přirozených zákonů tohoto stvoření, bude nyní také zničeno vše, co tomuto míru brání a překáží, poněvadž se ukázali nehodnými toho, že smí býtí sebe vědomi. V tom je právem obávaný světový soud!

Tento zákon vstoupil v platnost pro znovuspojení po miliony let oddělené části Imanuele s Bohem a to skrze Ježíše, ztělesněnou Boží lásku, který mezi tím byl také v hrubohmotnosti. Toto znovuspojení mohlo nastati teprve tehdy, až celé stvoření i s pozdějším stvořením bylo již až po určitý, zákonitě stanovený bod proniknuto páskou záření. Tato páska záření visící na Imanuelovi vytvořila skrze Abdrushina přesně určené protizávaží k velké přitažlivosti Prasvětla. Toto protizávaží bylo nutné, aby udrželo samostatnost Imanuele.

Teprve tehdy mohl býtí Imanuel opět spojen s Prasvětlem, aniž by se v něm musel rozplynouti. Láska Boží provedla všechny tyto cesty až k dokonání s láskyplnou moudrostí a shovívavou dobrotou. Jedině Bohu přísluší dík a chvála všech tvorů, kteří mohou najíti jen **radost** v zahradách celého stvoření, následují-li zákonitost, která v něm spočívá již od prapočátku a ze které vůbec mohlo vzniknouti!

Jako všude, tedy i zde byla také nutnost současného oboustranného splnění podle zákona. Přesně v okamžiku znovuspojení **potřeboval** Imanuel posílení v síle Prasvětla, které tím **poprvé** vstoupilo v **krouživém** spojení do přímého styku s celým stvořením. A tím nastupuje nyní dokonalé očistění a udržení v čistotě! Proto bude všechno nové a mnohé bude jinak než dosud.

Všechno to muselo odpovídati přesně zákonům, k čemuž

Ježíš, jako ztělesnění Božské lásky působil jako prostředník a most. Přišel vstříc vracejícímu se ztělesnění Božského zákona, Božské vůle. Láska **musela** se nejdříve k tomuto účelu ztělesnit. Vůle vychází z Prasevřtla od Boha Otce, přímo skrze Imanuele a v krouživém oběhu se vrací zpět a jde od Imanuele skrze Ježíše zpět k Prasevřtlu. Takový je oběh záření Božského trigonu. Z toho povstal v nynějším naplnění Božský trigon: Bůh Otec jako hlava, pak Ježíš trochu níže vpravo, Imanuel vlevo, spojení pevně záření. Tím vzniká forma trojúhelníku. Také zde splnil se tedy zákonitý koloběh zpět k prapůvodu. Předcházet jako první, všem ostatním uzavírajícím se kruhům dění! Všechny ostatní musí nyní následovat. –

Podávám vám tím **obraz** veliké, nejčistší zákonitosti, vycházející od Boha Otce, který sám jest zákonem a jenž musí býti dodržen za všech okolností v **jakémkoliv** dění!

Jak jsem vám již pravil, vyžadovalo někdejší spojení Imanuelovo s duchovnem přechodné, i když miliony roků trvající oddělení části Světla od Prasevřtla. V tom byla veliká oběť Boží učiněná jen z lásky, aby všemu duchovnímu byla dána příležitost, aby mohlo následovati svou touhu vědomě požívatí všechny radosti, které bytí Prasevřtla uštědřuje těm, kteří se zachvívají v zákonech.

Tím povstal pak vývoj stvoření, jehož postup jsem vylíčil již v přednášce „Život“. Lidský duch ve stvoření nemá žádného práva k otázkám „Proč“ je stvoření, neboť staví tím požadavek vůči Bohu, k čemuž nemá práva, protože se **sám uzavřel** veškeré moudrosti a možnosti vyššího poznání v dobrovolném pádu do hříchu!

Podávám vám však vysvětlení, abych tím čelil nesmyslným představám rozumových lidí, aby lidští duchové, kteří se poctivě snaží najít Pravdu a jsou připraveni ji v pokoře přijmout, nenechali se svést takovou rouhavou domýšlivostí ve chvílích posledního rozhodnutí pro bytí a nebytí každého tvora! –

Pravdu hledajícím poskytně „vědění o tom“ velmi mnoho, protože vy všichni nemůžete žít jinak, než v zákoně! **V živém** zákoně! Slyšte to, vyvolení a povolání a uče se z toho pro vaše budoucí působení! –

Jest vaší věcí, jste-li schopni to přijmout a pochopit, poněvadž při tom já vám nemohu pomoci. Lidstvo se tázalo a prosilo a já jsem odpověděl ve věcech, které leží vysoko nad chápavostí lidského ducha a naplňují se ve vzdálenostech celých světů této země, valíce se po železných cestách Božské spravedlnosti a Božské dokonalosti. Člověk nechť se skloní v pokoře!

1)

ubohosti